

Dit keer geen verslag van een racemonster of een motormuis op twee wielen, maar een impressie van het motorweekend gezien vanuit een voertuig met 6 wielen. Op vrijdagmorgen rond 9.30 uur langzaam rijdend aangekomen op het parkeerterrein bij het clubhuis. Langzaam, want de voorste 4 wielen is geen probleem, maar wat doen die achterste 2. Best wennen met een karretje achter de auto, zeker als je dat nog nooit gedaan hebt en je het karretje niet eens kan zien in je spiegels.

Nadat de nodige bagage achter in de Mondeo was geladen en de motor van Florence op de kar gereden was en goed was vastgezet werd het tijd om te vertrekken. Ik dacht nog ik ga maar vast dan heb ik een voorsprong. Nou dat viel dus vies tegen, want jeetje wat is het druk op de Laan naar Eme op een vrijdagochtend; er kwam me toch een rij auto's aan. Het gevolg was dan ook dat al bij de 1e stoplichten Sjouke al achter me reed. Deze bleef keurig achter me rijden over de IJsselbrug, maar na de rotonde was het afgelopen en kwam hij voorbij zoeven. Niet veel later gevolgd door vele anderen en nog voor Brummen reden Florence en ik dus al achteraan. Flauw, dit is niet leuk :)

In Dieren dankzij de stoplichten nog alle motoren voor me uit te zien en bij het Velperbroekcircuit nog 4 voor me en toen was het afgelopen; de komende 90 km zouden we ze niet meer zien. 80 km per uur rijden is wel erg weinig, dus al gauw probeerde ik het toch maar iets harder, tenslotte hielden de motorrijders zich ook niet aan de maximumsnelheid, dus waarom wij wel. Veel harder dan 115 km per uur ging het echter niet, want dan begon het karretje te protesteren. Bij de eerste stop bij tankstation Hunxe bleek al gauw dat je als 6-wieler niet meer mee telt, men had niet eens een plaatsje voor ons bewaart L

Na de koffie lieten we het motorspul dus gewoon maar eerder weggaan, maar wat schertste onze verbazing, na een flink stuk gereden te hebben werden we opeens ingehaald door Martijn (hé op Ronalds motor) en Bart. Later volgde ook o.a. Menno, Marian, Mark en nog andere. Foutje, verkeerd gereden???? Ik geloof, dat alleen Ben, en wij natuurlijk, goed gereden waren. Toch iets te snel misschien?? Alleen toen waren we ze toch weer kwijt en wij konden niet voorbij en of tussen de files door, balen.

De 2e stop was na ongeveer 200 km. Hier werd even iets gedronken en iets gegeten en daarna weer rap op weg. Na ja rap, voor ons was het nu helemaal afgelopen, want bijna het hele stuk snelweg tussen Keulen en Koblenz was er of file, of veel te veel auto's en vrachtwagens of een inhaalverbod voor vrachtwagen en auto's met aanhanger. Leuk hoor, zit je de hele tijd tussen 2 dikke vrachtwagens in, dat schiet op. Maar uiteindelijk zie je dan diep in het dal de Moezel liggen en krijg je gelijk het gevoel om "op vakantie" te zijn. Hier de snelweg verlaten en al slingerend en dalend naar de laatste stopplek. Hier stonden alle motoren alweer te wachten en uit verveling waren ze geloof ik maar met kersenpitten aan het gooien.

Hier werd de motor van Florence afgeladen en haar plekje in de auto vervangen door Marieke, zodat ik een kaartlezer en wat gezelschap bij me had. De laatste kilometers werden afgelegd en zo kregen we al een aardige indruk van de schitterende omgeving.

Ook nu was het weer even wennen, al die bochtige weggetjes en de aanhanger is er wel, maar je ziet hem niet. Maar ja, alles went dus ook het rijden met een karretje.

Eindelijk waren we dan in Faid aangekomen, waar we logeerden in Pension "Am weissen Stein". (Hé wie heeft eigenlijk die witte steen gezien, ik niet nu ik er aan terugdenk). Hier werd het karretje afgekoppeld en samen met de motoren in de garages gezet. Iedereen kreeg hun kamers uitgedeeld en kon de bagage uit de auto gehaald worden.

Na wat boodschappen (vlees voor Florence en het jonge spul ging uiteraard op pad voor bier), omkleden en douchen en weet ik wat men allemaal nog deed was het eindelijk tijd voor een lekker glas witte wijn.

Na het eten gingen de "ouderen" nog een blokje om en op zoek naar een kroegje. Nou dat blokje om was zo voorbij, want bij elke straathoek zag je alweer het einde van het dorp. Maar er moesten toch 3 plekken zijn waar je nog iets kon drinken, en jawel hoor, langs de doorgaande weg vonden we ze alle drie bij elkaar. 1 gasthof had een Hollandse eigenaar, dus daar moesten we wezen. Vrolijk werden we begroet door een klein keffertje, dat van blijdschap gelijk maar even op de grond pieste. Tot grote lol van met name Bart en Marianne kwam even later de eigenaresse de vloer met een papiertje schoonmaken, echter wel op ongeveer 2 meter naast de natte plek. De sfeer was er één van een hoog schlagergehalte en nadat Ria vrolijk zat mee te deinen werd dus ook prompt de muziek harder gezet en werd er speciaal voor ons Frans Bauer opgezet. Je raadt het wel, hier zaten we nu echt op te wachten L

Zaterdagochtend om half negen het ontbijt en vandaag bleek dat de jongelui er zin in hadden, want die waren als eerste compleet aan de ontbijttafel. Alleen de "meidenkamer" (Florence en Shirley) ontbrak en bij nadere controle bleek dan ook dat deze twee nog diep onder de veren lagen. Was het de wijn??, of het motorrijden?? Of gewoon de gezonde buitenlucht??

Na het ontbijt werden de motoren klaargezet en vertrok het hele spul in 2 groepen voor een lekker dagje toeren en bleef ik alleen achter. En ja wat moet je dan, een beetje rondrijden met de auto? Leuk, maar waar naar toe en bovendien had ik eigenlijk de vorige dag al veel te veel gereden en protesteerde mijn pols best wel een beetje. Het weer was er ook niet echt naar om nu al naar Cochem te gaan (we hadden afgesproken om daar om ongeveer 16.00 uur bijeen te komen) en daar wat te wandelen en op een terrasje te gaan zitten en trouwens alleen is dat ook niet gezellig. Dan maar op de kamer een boek gaan lezen. Van Marianne een GROTELETTERS streekroman gekregen, dus dat moet lukken. Kopje koffie erbij, sigaretten bij de hand en lezen maar. Aardig boek, alleen het speelde zich af in Urk en was voor mijn doen iets te veel doorspekt met christelijke zinsdelen.

Om iets over tweeën wilde ik net weg gaan toen de 1e groep terugkwam. Dus toen, nadat enkele nog een sanitaire stop gemaakt hadden, gezamenlijk naar Cochem gereden, de auto in de parkeergarage gezet en een terrasje opgezocht.

Na een klein uurtje kwam ook de andere groep erbij en hebben we gezellig wat gedronken met

elkaar. Om iets over vijven zijn Bart, Ronald, Martijn, Sjouke, Marian, Mark en Florence op de motor en ik met de auto teruggedreden naar Faid en daarvan dan gingen we naar de Nurburgring. Marian, Florence en Mark moesten nog wel even op mij wachten, want ik moest eerst de auto ophalen uit de parkeergarage en daarvandaan had ik dus de verkeerde weg genomen en zodoende een kleine 10 kilometer omgereden. Ze zaten echter geduldig op het stoepje te wachten. Na wat gezocht bij het circuit, waar we de motorrijders weer troffen, waren we nog op tijd bij de Nordschleife alwaar gereden kon worden. Bart, Martijn en Ronald gingen het erop wagen. Tussen een grote hoeveelheid motoren en auto's konden ze het circuit op. Helaas was er vanaf de plek waar we stonden geen zicht op het circuit, dus konden we niets anders doen dan afwachten. Het circuit is, als ik het goed heb, iets meer dan 20 kilometer en na tien minuten kwamen de eerste auto's reeds terug. Martijn was als 1e terug, wat hem enthousiaste juichbewegingen deed doen, al gauw gevolgd door Ronald. Bart liet nog iets op zich wachten, maar al gauw kwam hij ook veilig terug. Hun ervaringen moeten ze zelf maar vertellen, ik weet wel dat de 1e reactie van Bart meer iets weg had van een rit in een rollercoaster.

Na terugkomst met het groepje dat naar het circuit geweest was iets gaan eten in het dorp, alleen daar was wel een feestavond aan de gang! De keuze was dus beperkt tot schnitzel, jagerschnitzel en rumpsteak, maar alla er moest toch gegeten worden. Het tasje van Florence werd gaande weg steeds voller, wat deden al die suikerzakjes, mayonaisezakjes, koffiemelkkuipjes toch daarin??? Sjouke had zelfs bijna een peper- en zoutstelletje gescoord, maar er werd op ons gelet. Na het eten nog even naar de overkant, de 'Hollandse'-kroeg, waar Ben en Marianne en Gerard en Ria ook al aan het bier zaten. De vermoeienissen van de afgelopen dagen begonnen zich echter af te spelen, zodat er tenminste 1 was wiens neus bijna in het wijnglas viel. (Of eigenlijk moet ik zeggen haar neus). De eersten taaiden dus al gauw af en nadat we nog een rondje van Ronald hadden gekregen ging de rest ook al snel. De jongelui gingen nog Cochem onveilig maken, maar de oudjes gingen lekker slapen.

Zondagmorgen was het om half negen weer tijd voor het ontbijt en nu was bijna iedereen op tijd aanwezig, alleen Ronald???? Volgens de bij hem in dezelfde ruimte geslapen jongens had menigeen hem al geroepen, alleen zonder resultaat. Dus dan toch maar op gevaar voor eigen leven als moeder er even heen. Nou, hij was nog ver weg en had geen honger, maar na een bemoederlijke opmerking dat je niet op een lege maag kon gaan rijden verscheen hij toch nog aan de ontbijttafel en uiteraard verdween er voldoende naar binnen.

Na en tijdens het ontbijt volgde de afrekening van de overnachtingen en werd er van ons verlangd iets in het gastenboek te zetten. Daarna de bagage gereed maken en inladen en op verzoek van de pensionhoudster met motoren voor het pension op de foto. De foto is inmiddels op de website te bewonderen.

Besloten werd om niet dezelfde weg terug te volgen, maar nog een langer deel binnendoor te gaan. Aldus geschiedde. Alle motoren gingen weer op weg en ik volgde met de auto, wat ik eigenlijk iets minder vond, want alleen is maar alleen en erg ongezellig.

Na een aantal stops, omdat ze op mij moesten wachten, kwamen we iets boven Zulich weer op

Geschreven door Joke Koornneef
zondag 06 juli 2003 00:00

de snelweg. Na de eerste stop aldaar gingen de 1e rijders ieder zijns weegs en laadde Florence de motor weer op de aanhanger. Nog 1 of 2 keer gestopt, ik ben het spoor een beetje bijster, en om ongeveer 17.15 uur waren wij weer in Zutphen terug. De motor afgeladen, de bagage van de aanwezige uitgeladen, naar huis gereden, onze spullen uitgeladen, de aanhanger naar Apeldoorn gebracht, een rondje langs diverse leden voor hun bagage en spullen en eindelijk thuis. Ik wil eigenlijk wel even kwijt, dat ik een volgende keer, indien ik niet zelf kan rijden en met de auto ga, ik er toch naar streef om ten alle tijden een bijrijder te hebben, want menigeen profiteert van de mogelijkheid. Een geslaagd en enorm gezellig motorweekend zit er echter weer op en ik geloof dat er al weer plannen en ideeën voor het volgende jaar zijn. Welke dit zijn zullen jullie ongetwijfeld van de desbetreffende personen vernemen en ik hoop dat er dan nog meer leden mee zullen gaan.

Foto's zijn te zien op de foto page of via deze [link](#)
Groeten en tot ziens

Joke Koornneef